

ДЕНІЕЛ КІЗ

всесвітньовідомий американський письменник. Єдиний автор, що здобув дві найпрестижніші літературні нагороди (Г'юго і Неб'юла) за два твори з однаковою назвою — оповідання «Квіти для Елджернона» та однойменний роман.

**ВІД АВТОРА РОМАНІВ-СЕНСАЦІЙ
«КВІТИ ДЛЯ ЕЛДЖЕРНОНА»**

І «ТАЄМНИЧА ІСТОРІЯ БІЛІ МІЛЛІГАНА»

Її звали Клавдія Яско. Колись вона звернулася до Деніела Кіза з проханням написати книжку за її історією...

У 1978 році в місті Колумбус, штат Огайо, сталося жорстоке вбивство. Клавдія зізналася, що вбивця — вона. Проте події в її викладі не відповідають висновкам слідчої групи. Хоча низка подробиць з її вуст вражає точністю: їх може знати лише той, хто перебував на місці злочину. Дівчину заарештували, та вбивства продовжилися. Клавдія вперто доводить свою провину, плутається у свідченнях. Вона має дивну особливість, якої сама не усвідомлює.

Ким Клавдія є насправді? І чи є вона взагалі? Бо все, що відбувається довкола неї, — ілюзія. І чомусь вона стала занадто реальною.

ISBN 978-617-12-5119-9

www.bookclub.ua

**ДЕНІЕЛ
КІЗ**

ВІДВЕРТО ПРО КЛАВДІЮ

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР

ДЕНІЕЛ КІЗ

ВІДВЕРТО ПРО КЛАВДІЮ

ДЕНІЕЛ КІЗ

ВІДВЕРТО ПРО
КЛАВДІЮ

ДЕНІЕЛ КІЗ

ВІДВЕРТО ПРО
КЛАВДІЮ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К38

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Keyes D. Unveiling Claudia : A Novel / Daniel Keyes. —
New York : Bantam, 1987. — 320 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Оксана Волковська*

ISBN 978-617-12-5119-9
ISBN 978-0-553-26502-6 (англ.)

© Daniel Keyes, 1986
© Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Авреї, з любов'ю, як завжди...

ПРОЛОГ

Це правдива історія Клавдії Ілейн Яско — вродливої, спокусливої та психічно хворої. Це також історія розгубленості й безсилля правоохоронних структур, що загрузли в хаотичних спробах розкрити серію на позір випадкових убивств, які протягом року тримали в страху мешканців Центрального Огайо.

Уперше я дізнався про Клавдію в середині липня 1982-го: саме тоді її друг зателефонував спитати, чи не було б мені цікаво написати про жінку, котра в 1978-му, у віці двадцяти шести років, зізналася в потрійному вбивстві — у трьох із десяти злочинів, які преса Огайо охрестила «вбивствами 22 калібру». Хоча раніше вона й боялася говорити про це, повідомив він, та тепер хоче розповісти свою історію.

Я був заінтригований, та й мить випала слушна — я саме взяв неоплачувану відпустку в університеті, щоб виконати свої зобов'язання перед видавництвом з промоції моєї найостаннішої книги.

Додзвонювач, який попросив не розкривати його особи, погодився привезти її до мене в офіс наступного тижня. Перед зустріччю, щоб освіжити спогади, я пішов до бібліотеки й прочитав на мікроплівці десятки газетних статей чотирирічної давнини про злочин, за який Клавдію Ілейн Яско та двох вказаних нею чоловіків суд присяжних штату Огайо звинуватив у «вбивстві, скоєному за обтяжувальних обставин», що передбачає смертну кару.

Перші ж заголовки жирним шрифтом пробудили спогади про цю справу:

«ЛЮБОВНИЙ ТРИКУТНИК:
НОВА ВЕРСІЯ ПОТРІЙНОГО ВБИВСТВА»

«ЖІНКА ЗАТРИМАНА ЗА ПОТРІЙНЕ ВБИВСТВО ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ЗДАЛАСЯ ШЕРИФАМ»

І згодом:

«ЧИ ВОЛОДІЄ ВОНА РОЗГАДКОЮ П'ЯТИ СМЕРТЕЙ?»

Однак газетні світлини не підготували мене до того, що я побачу напрочуд високу вродливу молоду жінку, яка опівдні наступного понеділка 19 липня 1982 року зайшла до мого кабінету.

Вона сіла в крісло поряд із моїм письмовим столом, схрестила довгі ноги й склала руки. Її червоні нігті були ідеально доглянуті, на кожному пальці вона носила по персняю.

— Я вдячна вам, що ви схотіли зі мною зустрітися, — промовила вона м'яким плинним голосом. — Деякі мої друзі кажуть, що з мого життя вийшла б цікава книжка. Ви би не погодилися написати мою історію?

— Хтозна, — відповів я. — Мені б довелося докладно розпитати вас, а вам — відкритися. Це може бути незручно. Чи навіть боляче.

Вона торкнулася горла.

— Я не соромлюся того, що вчинила, і того, як живу. Дозвольте спитати вас, містере Кіз...

— Звіть мене Деніелом, — сказав я.

Вона всміхнулася.

— Деніел... це означає «Божий суддя».

Тут вона насупилася.

— Забула, про що хотіла вас спитати...

І спробувала пригадати.

— Це одна з моїх проблем, — зізналася відтак. — Ніколи не можна мене переривати, інакше я втрачу хід власних думок.

Тоді слід було прислухатися до тривожного уколу її слів та усвідомити, що намагання брати інтерв'ю в особи з нетривалою

увагою може обернутися мукою для нас обох. Але щось у ній — химерне поєднання зваби й вразливості — зачарувало мене й підказало, що з цього вийде історія.

Вона знову пожвавилася:

— А, пригадала. Я хотіла, щоб ви пояснили, як ми працюватимемо разом, якщо ви вирішите взятися за книжку. Я не воджу машини й не можу просити свого друга привозити мене сюди надто часто.

— У цьому не буде потреби. Коли закінчиться мій рекламний тур, я щотижня їздитиму до Колумбуса, і кожного разу ми говоритимемо годин по дві-три — чи скільки ви зможете приділити.

Її плечі полегшено опустилися.

— О, це пречудово. Я гадала, що доведеться платити комусь, щоб возив мене сюди, а я небагато заробляю на своїй роботі.

З її слів, вона працювала на півокладу офіціанткою в коктейль-барі «Сешенз» готелю «Шератон» у Колумбусі, тож її заробіток складався переважно з чайових.

— Але я погоджуюся поки лише розпочати збір матеріалу, щоб подивитися, чи вийде з цього історія, — нагадав я Клавдії.

— Ви захочете написати її, — пообіцяла вона. — Я знаю.

— Чому ви хочете, щоб цю книжку було написано? — спитав я.

Вона зітхнула й подивилася кудись повз мене.

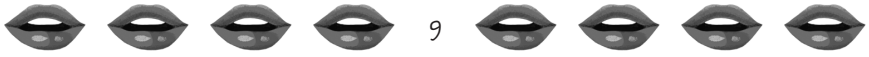
— Те, що сталося зі мною в 1978-му, і досі переслідує мене. Якщо я побачу це в книжці, під обкладинкою — як ви зробили для Біллі у «Таємничій історії Біллі Міллігана», — тоді, можливо, мені вдасться звільнитися від спогадів про жертви.

— Не можу обіцяти, що це трапиться.

— Трапиться. От побачите, — упевнено заявила жінка.

Коли вона пішла, у кабінеті лишився витати запах її парфумів. Я сидів і питав себе, на що зголошуюся.

Люди, з якими я говорив про Клавдію, розходились у своїх судженнях про неї. Прокурори й офіцери правоохоронних

служб, безпосередньо залучені до справи, були впевнені, що вона брала участь у потрійному вбивстві або принаймні була на місці вбивств.

Однак більшість ЗМІ співчувала їй, включно з «Плейбоєм», який у статті «Смертельна небезпека для Клавдії» за грудень 1978 року наполягав, що подробиці злочину, розкриті нею на дев'ятигодинному допиті в Департаменті шерифа, вклав їй до рота детектив, відповідальний за ведення тієї справи. Оскільки 1978-й був роком виборів, чимало телевізійних і газетних репортерів зазначали, що тиск на помічників шерифа та прокурорів щодо розкриття потрійного вбивства змушував їх перегинати палицю. А Клавдію, згідно з суспільною думкою, використали й принесли в жертву.

Ідея розповісти справжню історію цієї вродливої загадкової жінки вабила мене. Якщо вона вважає, що втілена в книжці правда допоможе їй розвіяти нав'язливі спогади, це теж буде чудово.

Проте все виявилось не так. Правда постійно змінювалася.

Холодного 26 жовтня 1982 року, за чотири місяці після нашої зустрічі, я приїхав до Колумбуса, щоб уперше побесідувати з Клавдією.

Друг, який телефонував і рекомендував її мені, також застеріг, що район, у якому вона мешкає, один із найбільш кримінальних у місті. Йому було жаль, що їй доводиться жити в такому жахливому місці, і він навіть зізнався: щоразу, коли відвідує її, то бере з собою пістолет.

Звернувши у вузький провулок за її будинком, я припаркувався навпроти дверей чорного ходу, як вона й веліла. Хоч була друга половина дня, на вулицях було безлюдно, і я вже починав нервувати. Є щось дуже бентежне в тому, щоб перелякатися серед білого дня. Я обережно оглянув провулок, від краю до краю, перш ніж покинути авто й дуже швидко підійти до задніх дверей квартири Клавдії.

Вона спостерігала за мною крізь вікно. А коли відчинила двері, щоб впустити мене, щось грюкнуло об підлогу.

Я підстрибнув.

— Дідько, — промовила жінка. — Я й забула.

Вона нахилилася й підбрала довгий ніж м'ясника.

— А це навіщо? — загорлав я та відступив, увяляючи, як вона заганяє цей ніж у мене.

Клавдія здивовано глипнула.

— Він у мене застромлений над дверною петлею, щоб, коли хтось колупатиметься в моєму замку, доки я сплю, він упав і розбудив мене. У цю квартиру тричі вламувалися. Мені справді лячно тут самій, а так у мене є хоч щось під рукою для самозахисту.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб віднайти самовладання. Нарешті я ввійшов, і вона знову замкнула двері, увігнавши ніж на місце.

— Улаштуйтеся зручніше, — сказала вона. — Мені треба до ванної.

Її квартира — малогабаритне однокімнатне житло. Маленьку кухню відокремлювали від спальні-вітальні дві шафки, заставлені флаконами засобів для укладання волосся, косметикою, вітамінами й консервними бляшанками. Там пахло ароматичним тальком і парфумами. На комоді стояла студійного типу вітальна листівка із зображенням великої потворної жаби, що виголошує гасло:

З'їжте перед сніданком живу жабу, і нічого гіршого з вами цього дня вже не станеться.

Дякувати Богові, вона мала почуття гумору.

Я відсунув купу старих газет і рахунків на канапі, щоб звільнити місце й сісти, і поклав свій диктофон на підлокітник її крісла-гойдалки.

Клавдія насупилася, коли увійшла й побачила його.

— Навіщо це?

— Я завжди працюю з диктофоном, — пояснив я. — Мені треба мати можливість переслухати нашу розмову, щоб упевнитись, що я все роблю правильно.

— Розумію, — сказала вона, сідаючи в крісло й енергійно розхитуючись, — але мені це не подобається.

Я схопив диктофон, доки той не впав, і переклав на канапу поряд із собою.

— Невдовзі ви забудете про нього.

— Сумніваюся, — жінка напружила м'язи, а потім розслабилася. — Але до справи.

— По-перше, я б хотів отримати певну картину. Розкажіть про своє дитинство. Яким було ваше життя, коли ви зростали?

Вона похитала головою.

— Не пам'ятаю. Моє дитинство було нещасне — найгірша частина мого життя.

Я хотів був спитати, чому, та, побачивши сльози в її очах, промовчав.

Натомість, доки вона невимушено розповідала про свій арешт, обвинувачення та ув'язнення, я усвідомив, що вона задає напрямок розмові.

Повернувшись додому й прослухавши запис, я виявив, що за три години, які ми провели разом, Клавдія розповіла мені не більше, ніж я вже знав із газет.

Тоді й треба було все це припинити. Але я цього не зробив. Я вже схвилювано передчував, як отримаю нерозказану історію того, що насправді сталося в Огайо в 1978 році, і дізнаюсь, яку роль відіграла Клавдія в тих жорстоких убивствах.

1

КЛАВДІЯ І «ВБИВСТВА
22 КАЛІБРУ»

ЧАСТИНА ПЕРША

Жертви й підозрювані

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

У Центральному Огайо панувала одна з найхолодніших зим за всю історію. Штат оговтувався від лиха, яке газети Колумбуса охрестили «Хуртовиною-вбивцею 78-го». Оголошуючи надзвичайний стан, губернатор Джеймс Роудз назвав бурю «душогубом у пошуках жертви».

У ніч на понеділок 13 лютого Джордж Ненс, помічник шерифа округу Франклін, виїхав обмерзлою трасою 70 на захід, прийнявши виклик на звичайну перевірку житла відразу за межами міста Колумбус. Повідомили, що телефонував менеджер клубу «Ельдорадо Мікі», оскільки його бос Мікі Маккен і танцівниця гоу-гоу Крістін Гердман, яка жила з ним, не з'явилися на роботу тієї ночі, а вдома ніхто не бере слухавки.

Була майже десята, коли помічник шерифа Ненс повільно в'їхав на Онгаро-драйв. На вулиці було тихо, вогні розкішних заміських будинків відбивались у засніжених деревах і газонах. Виїжджаючи на пагорб перед будинком Маккена, він побачив зелений мікроавтобус, припаркований на правому боці під'їзної доріжки.

Ненс вийшов із поліцейного авто й пошкандибав крізь глибокі замети до маленького ганку, освітленого зсередини будівлі. Подзвонив у двері, посмикав дверну ручку, а коли ніхто не відповів, підійшов зазирнути крізь переднє вікно.

На підлозі в проході лежала жінка.

Ненс кинувся назад до автівки, викликав диспетчера Департаменту шерифа й описав те, що побачив. Він іде всередину дізнатися, мертва жінка чи жива, сказав полісмен, і йому потрібні підмога й детектив.

Обійшовши навколо будинку, Ненс пошукав сліди, але все було вкрите свіжим снігом. Побачивши, що двері з боку гаража виламані, він обережно увійшов туди зі службовим револьвером у руці й перетнув літню веранду, прикрашену ротанговими меблями, африканськими масками та списками. У домі було спекотно — він помітив, що термостат увімкнений на повну потужність.

Жінка років за сімдесят, одягнена в короткий банний халат поверх білої ситцевої нічної сорочки, лежала в проході між літньою верандою та вітальнею. Їй вистрілили один раз у плече й тричі в голову справа. Волосся та обличчя були залиті кров'ю, а по закривавленій підлозі розсипалися гільзи 22 калібру. З нудотного смороду Ненс припустив, що померла вона день-два тому.

Він швидко рушив далі, перевіряючи всі кімнати. Матраци були скинуті з ліжок, простирадла зірвані, шухляди — витрушені на ліжка.

Коли Ненс відчинив двері з кухні до гаража, його обличчя обдало морозним повітрям. Він увімкнув світло й був шокований, побачивши тіло молодої темноволосої жінки, яка лежала на спині. Її черевики валялися поряд серед розкиданого вмісту її випатраної сумочки. Іржаво-червоні штани з розірваною до промежини блискавкою були спущені до колін, оголюючи білі з блакитним бісером сценічні трусики. Їй вистрілили один раз у праве плече, двічі в лоб та раз у праву щоку.

Кров на її обличчі замерзла.

Ненс полегшено почув, як під'їжджають автівки. Першими увійшли медики, потім — місцева поліція, яка прийняла виклик.

* * *

Коли близько десятої тридцять надійшов перший дзвінок помічника шерифа Ненса щодо підмоги, відгукнулися детективи Департаменту шерифа округу Франклін Говард Чемп і Тоні Річ.

Сержант Чемп, передчасно посивілий у свої сорок із гаком років, був елегантно вдягнений, завжди носив костюми-трійки й показні золоті каблучки з діамантами. Останні три роки він очолював відділ боротьби з організованою злочинністю та наркотиками. Чемп був худорлявий, холоднокровний і суворий.

Детектив Тоні Річ, із темно-білявим хвилястим волоссям, вусами щіточкою та блакитними очима, справляв враження глибоко зосередженої людини. Кремезний, метр вісімдесят п'ять заввишки, він нагадував середнього віку гравця в американський футбол.

Під час сорокап'ятихвилинної їзди від відділка до Онгаро-драйв вони обмінювалися відомостями про Мікі Маккена. Клуб «Ельдорадо Мікі» (так званий клуб для власників «Кадилаків Ельдорадо»¹) був розташований у сумнозвісному західному кварталі Колумбуса, відомому як Днище. Річ знав, що його збираються прикрити на півроку, оскільки одна з танцівниць Маккена порушила декрет Колумбуса про заборону танців в оголеному вигляді в клубах, де продають спиртне. Річ якось побував у тому клубі, щоб зустрітися з інформатором, який і відрекомендував його власникові — то був єдиний раз, коли він бачив Мікі.

До Говарда Чемпа доходили чутки, що Маккен улаштував у задній кімнаті покер із високими ставками і що він замішаний у наркоторгівлі та проституції. Але єдине обвинувачення проти Маккена висували п'ять років тому, коли визнали його винним в ухилянні від сплати податків.

Прибувши до будинку Маккена, Чемп з'ясував, що він — перший старший детектив на місці злочину, тож узяв розслі-

¹ «Кадилак Ельдорадо» — американський представницький автомобіль класу люкс. (Тут і далі прим. пер.)

дування на себе. Він розумів, що до рук йому потрапила велика справа — найбільша за всю його кар'єру. Доки обходили кімнати, він вислухав звіт помічника шерифа Ненса, наказав Річу починати фотографувати будинок зсередини й ззовні, а іншому полісменові — накрити гільзи від 22-каліберних куль перевернутими склянками, щоб ніхто їх випадково не зрушив до прибуття слідчої групи.

Побачивши два тіла (згодом ідентифіковані як тіла матері Маккена й Крістін Гердман), Чемп спробував зателефонувати до штаб-квартири, щоб домогтися від шерифа Гаррі Беркемера ордера й офіційного наказу про затримку Мікі Маккена. Але телефон не відповідав. Кабелі в північно-західному куті будинку були перерізані.

— Не хочу повідомляти таке по радіо, — сказав Чемп Ненсу. — Спитайте, чи хтось із сусідів дозволить скористатися їхнім телефоном.

Мешканці будинку далі по вулиці дозволили детективам облаштувати в себе переговорний пункт, і Чемп попростував крізь глибокий сніг, щоб зробити дзвінок щодо арешту Мікі. Він подякував господарям будинку за гостинність і вже хотів було набрати номер, коли у дверях з'явився Тоні Річ.

— Говарде, забудь про той ордер на Мікі й ходімо назад. Його тіло в гаражі між водійськими дверцятами та стінкою. Мабуть, за тими сміттєвими пакетами Ненс його не побачив.

Чемп сповістив шерифа Беркемера про потрійне вбивство й повернувся до будинку Маккена. Протиснувшись між зачиненими гаражними дверима й задньою частиною «кадилака», Чемп освітив ліхтариком водійський бік автівки.

Тіло Мікі лежало навznak. Гетра на правій нозі була стягнута до щиколотки, штани спущені до стегон. Маккена вистрілили один раз у праве коліно. У світлі ліхтарика Чемпа стало видно, що блакитна шовкова сорочка Мікі була випущена зі штанів, наче хтось шукав поясний гаманець. Ліхтарик освітлив обличчя Маккена, відкривши очам його п'яру, що з'їхала вперед і навскіс, майже на очі. Ще п'ять

разів йому вистрілили в голову: двічі в лоб, двічі в потилицю й один раз у рот.

Прибула слідча група, склала схему будинку, сфотографувала місце вбивства й збрала речові докази: шістнадцять 22-каліберних гільз і два бойові патрони 22 калібру на підлозі, а також чотири ліщинові горішки. Дерев'яне руків'я сумочки молодої жінки, знайдене в гаражі, було розтрощене кулею. Червоний «Кадилак Ельдорадо» з білим верхом, припаркований біля дальньої стіни гаража, мав спущену передню праву шину та вм'ятину на пасажирських дверцятах, де в них влучила випадкова куля.

У добудованому підвалі зі стелі зняли панелі, вирвали динаміки й зідрали зі стін дерев'яну обшивку.

Венеційське вікно у вітальні було продірявлене кулею.

Чемп і Річ залишалися там зі слідчою групою цілу ніч. Опівдні наступного дня, виснажені й розчаровані, вони повернулися до Департаменту шерифа. Найбільший, найжорстокіший випадок убивства в історії округу Франклін пануватиме над їхніми життями, доки не буде розкритий. Перш ніж викроїти кілька годин сну, їм доведеться зустрітись із пресою.

До маленького кабінету у Франклінській окружній в'язниці набилися репортери, вигукуючи запитання. Хтось спитав думки Чемпа стосовно версії, що, судячи з пострілів у голову, вбивства могли бути роботою професійного кілера.

— Можу сказати вам, панове, — відповів він, — що це не було звичайнісіньке пограбування. Це спланований злочин. Гадаю, стрілянина виникла через збройне вторгнення. Не секрет, що Мікі Маккен носив із собою великі суми грошей. Матір, вочевидь, убили першою. Потім дочекалися повернення додому Маккена. Його та дівчину Крістін Гердман підстергли в гаражі між четвертою і п'ятою тридцять ранку в неділю дванадцятого лютого.

«Наближене до розслідування джерело» повідомило репортерам про чутки, буцімто Маккен заборгував 50 тисяч доларів гравцям із Лас-Вегаса. Інше «анонімне джерело»

припускало, що в боротьбу за владу втрутився організований злочинний клан з Цинциннаті-Дейтона, щоб заволодіти клубом «Ельдорадо Мікі».

«Колумбус Сітізен-Джорнел» за 17 лютого 1978 року оприлюднив іншу версію:

«ЛЮБОВНИЙ ТРИКУТНИК: НОВА ВЕРСІЯ ПОТРІЙНОГО ВБИВСТВА»

Помічники шерифа додали новий напрямок до свого розслідування потрійного вбивства на Далекому Вест-Сайді — любовний трикутник...

Характер убивств і серії подій вказує на жорстокість, зазвичай пов'язану зі злочинами на підставі ревнощів, вважають детективи...

Власне, детективи з Департаменту шерифа розглядали *два* можливі любовні трикутники. Хоча молода загибла танцівниця Крістін Луїз Гердман кілька місяців прожила з Маккеном, її покинутого чоловіка Джеймса Гердмана сповістили про її смерть, допитали, а потім звільнили. Він не вважався підозрюваним.

До другого любовного трикутника входила асистентка менеджера Маккена, двадцятишестирічна Мері Френсіс Слатцер. Чемп припускав, що Мері через ревнощі до Крістін Гердман могла бути якось причетна до злочину.

Чемп знову й знову викликав Мері Слатцер на допит. І хоч як вона запевняла, що жодного стосунку до цих убивств не має, проте лишалася його головною підозрюваною, доки він не перевірів її алібі — вона була з батьком, додатковим помічником шерифа Бобом Слатцером.

У подальші тижні після потрійного вбивства детективи з Департаменту шерифа допитали сотні контактних осіб та інформаторів: колег, родичів, друзів і знайомих Мікі Маккена, з якими він спілкувався останнім часом, а також усіх відомих

завсідників клубу «Ельдорадо Мікі». Мері Слатцер віддала Чемпу записник, у якому Мікі вів облік тих, хто заборгував йому гроші, і тих, хто мав на нього зуб. Чемп доручив Тоні Річу та Стіву Мартіну, а також іншим помічникам перевірити всі імена — але це нікуди не привело. Тоді списки розширили, включивши до них усіх, хто міг мати спеціальну підготовку для скоєння такого професійного вбивства: байкерів, колишніх офіцерів поліції, військових.

Коли справа проти Мері Слатцер розвалилася, Чемп залишився без жодного підозрюваного.

Доки на сцені не з'явилася Клавдія Ілейн Яско.

2

Удосвіта 12 березня 1978 року, рівно за місяць після потрійного вбивства, офіцери Вільям Брінкмен і Джордж Сміт із Департаменту поліції Колумбуса працювали в неробочий час охоронцями нічного клубу «Вестерн Пенкейк Гауз» у північній частині міста.

Брінкмен помітив дуже високу вродливу жінку з довгим темним волоссям, яка увійшла з чоловіком та подругою. Компанія зайняла столик неподалік від полісменів, зробила замовлення, а тоді полісмени почули, що в їхній розмові згадується Мікі Маккен.

Незабаром висока жінка встала й підійшла до них.

Брінкмену здалося, що її зелені очі стурбовані.

— Хочете знати щось про вбивства в Маккена? — спитала вона їх.

Брінкмен усміхнувся.

— Що вам про це відомо?

— Багато, — сказала жінка.

— Ну ж бо, сідайте, — запросив Сміт. — Як вас звати?

— Клавдія Яско, — відповіла вона, сідаючи поряд зі Смітом. — І в мене проблема. Я маю спекатися свого хлопця.

— Ви про того, що прийшов з вами?

— О, ні. Це просто друг. Я кажу про Боббі Новатні, чоловіка, з яким я мешкаю в одній квартирі. Він хоче мене вбити. Не могли б ви допомогти мені виїхати?

— Не думаю, — сказав Сміт. — Хіба що буде скоєно злочин.

— Ви казали щось про вбивства в Маккена? — нагадав Брінкмен.

Клавдія по-дитячому кивнула.

— Я багато про них знаю.

Швидко й чітко відповідаючи на запитання полісменів, вона розповіла їм, що розлучилася й живе під своїм дівочим прізвищем. Сказала, що наразі працює офіціанткою в «Галереї зображень», ресторані на Гай-стріт.

— Мікі Маккен не раз приходив туди, — продовжила вона. — Раніше, коли я працювала в «Латинських кварталах», він побачив, як я танцюю, і запропонував подвоїти платню, якщо я танцюватиму в нього. Та я не стала, бо всі знають, що Мікі перетворює своїх офіціанток і танцівниць на повій.

Брінкмен спробував пригадати те, що читав про місце вбивства.

— Гаразд, Клавдіє, — сказав він, — можете пригадати щось незвичайне в будинку Маккена?

— Наприклад, про його картини?

— Так, — погодився Сміт, — що ви можете про них розповісти?

— Їх познімали зі стін.

— Навіщо ж це зробили? — спитав Брінкмен.

Жінка хитро глянула на нього.

— Ну, про це ви могли б здогадатися.

— Міг би, — погодився Брінкмен, — та краще ви мені розкажіть.

— Щоб пошукати гроші й наркотики, — відповіла вона, — бо багато хто знав, що Мікі ховає всіяке таке за картинами.

Брінкмен не пригадував, щоб у новинах щось було про зняті картини, і намагався вирішити, чи зателефонувати до Департаменту шерифа округу Франклін зараз — о четвертій ранку, —

чи зачекати більш пізнього часу й поговорити з детективом, який веде розслідування. Він записав адресу Клавдії Яско.

— Гадаю, найкраще, що ви можете зробити, — порадив Сміт, — це виїхати з вашого житла й не давати своєму хлопцеві нової адреси.

— Що ж, якщо зі мною щось трапиться, хочу, щоб ви пам'ятали: його звати Роберт Реймонд Новатні, а його приятеля — Діно Константін Політіс.

Нетвердим кроком Клавдія повернулася до своїх друзів, пошепотілася з ними кілька секунд, а коли вони встали, щоб піти та оплатити свій сніданок, обернулася й помахала полісменам на прощання.

Хоча потрійне вбивство в Маккена сталося в окрузі Франклін, поза юрисдикцією Департаменту поліції Колумбуса, Брінкмен стежив за ходом справи. Він знав, що кожна новина про гучне вбивство виявляє два типи людей: психічно хворих осіб, яким не терпиться опосередковано пережити збочену насолоду від убивства, вписавши свої імена в газети, та інших, які можуть виявитися вбивцями-наслідувачами.

Спочатку Брінкмен вважав, що Клавдія Яско належить до психічно хворих і, ймовірно, не має жодного стосунку до вбивств. Та, дивлячись їй услід, він відчув невпевненість. Треба бути обережним, щоб не дозволити їй красі вплинути на його судження. Він кинув погляд на високу постать, що саме виходила за двері, а тоді знову на Сміта.

— Мабуть, — сказав він, — зателефоную до Департаменту шерифа вранці.

3

Детектив Говард Чемп і його брат, детектив Дон Чемп, під'їхали до будинку 1126 на Саут-Вілсон-авеню, припаркувалися й постукали в парадні двері. Після недовгого чекання вони почули, як хтось спускається сходами, а тоді побачили чоловіка, який підозріливо дивився на них крізь дверне вікно.

Він був моложавий, із чорним волоссям, темними вусами й охайно підстриженою борідкою.

— Ми з Департаменту шерифа, — відрекомендувався Говард Чемп, — і хотіли б поговорити з кимось у будинку.

— Дайте нам щось на себе накинути, — сказав чоловік. — Ми неодягнені.

— Усе гаразд, — відповів Дон Чемп. — Зачекаємо.

Учора вранці Говард розмовляв з офіцером Брінкменом про випадок у «Вестерн Пенкейк Гаузі». Оскільки «Галерея зображень», де, зі слів Брінкмена, працювала Клавдія, була розташована лише за два квартали від Департаменту шерифа, Чемп вирішив заїхати туди ввечері.

«Галерея зображень» — ресторан з естрадою, декорований під бордель XIX століття зі стінами, забраними червоним тисненим оксамитом, і кришталевиими люстрами. На офіціантках були чорні штани й жакети з паєтками. На естраді йшла вистава — танцювали дві оголені жінки.

Коли Чемп назвав себе та спитав, чи можна поговорити з міс Яско, білявий менеджер відповів, що Клавдія зайнята роботою й не зобов'язана розмовляти з ним у клубі, якщо він не має ордеру. Тоді детектив вирішив відвідати Клавдію в неї вдома наступного дня. Зателефонував своєму братові Дону, також детективу, і попросив бути поряд, коли він допитуватиме її вранці.

Зараз, коли вони чекали, доки їх впустять, Говард питав себе, чи буде це черговий змарнований день.

Бородатий молодик нарешті повернувся й відімкнув двері. Він був метр вісімдесят три на зріст і худий, а вираз його обличчя був холодний і жорсткий.

— Як вас звати? — спитав Дон Чемп, коли вони увійшли.

— Роберт Реймонд Новатні. Що це все означає?

— Я знаю, що тут мешкає молода жінка на ім'я Клавдія Яско, — сказав Говард Чемп. — Ми хотіли б поставити їй кілька запитань.

Новатні махнув рукою в бік сходів, вказуючи на квартиру на другому поверсі. Вони пройшли за ним нагору, увійшли

до вітальні й побачили вбоге, але чисте житло. Уздовж плінтусів стояли книги: філософія, психологія й наукова фантастика.

— Хто це все читає? — спитав Дон Чемп.

Новатні зиркнув на нього:

— Я.

Зі спальні нетвердим кроком вийшла висока жінка в білій нічній сорочці, вочевидь досі напівсонна.

— Нащо було будити мене, Боббі? — пробелькотіла вона. — У чому річ?

— Вона вранці випила ліки, перш ніж лягла спати, — пояснив Новатні. — Працює до третьої та лягає лиш о четвертій-п'ятій, і якщо не поспить годин дванадцять, то буде як зомбі.

Очі жінки були заплющені. Вона розгойдувалася, наче сп'яну, вперед-назад.

— Гей, Лавді, — сказав молодик, — тримайся, крихітко.

— Ви Клавдія Яско? — спитав Говард.

Вона кивнула, і далі не розплющуючи очей.

— Ми детективи з Департаменту шерифа й хотіли б поговорити з вами, Клавдіє. Нам потрібна ваша допомога.

Жінка насилу розтулила повіки, розплющивши очі лиш наполовину, як кішка.

— Я? Допомогти вам? Як?

— По-перше, які ви препарати вживаєте? — спитав Говард.

— Галдол і когентин. Призначені моїм лікарем. Я не купую жодних препаратів з вулиці.

— Радий це чути, — сказав Дон Чемп. — Від чого ви вживаєте ці ліки?

Клавдія, яка була зосереджена на Говарді, різко обернулася до Дона і, втративши рівновагу, прихилилася до нього.

— Упс! Вибачте... Я ще по-справжньому не прокинулася. Що ви спитали?

— Я спитав, від чого ви вживаєте ліки.

— Я маю проблеми з мисленням, іноді, — сказала вона. — Галдол — дуже сильні психотропні ліки. Знаєте, що це таке?

Дон Чемп відповів, що знає.

— Так ось, мій психіатр лікує мене від шизофренії, загального латентного типу. Знаєте, що це означає?

— Розкажіть нам, — попросив Говард.

— Це коли я то при тямі, то ні, хоча більшість часу маю зв'язок із реальністю. Споріднено з іншим типом шизофренії, але не він... У вас збентежений вигляд.

— Усе гаразд, Клавдіє — чи краще Лавді?

Вона всміхнулася й кивнула на Новатні.

— Так мене Боб кличе.

— Ну гаразд, Клавдіє. Ми хотіли б поговорити з вами та з Боббі окремо. Ви не проти? Мій брат Дон розмовлятиме з Боббі на кухні, а ми з вами можемо поговорити у вітальні.

Жінка стелула плечима й повела його за собою, похитливо рухаючи своїм високим струнким тілом. Навіть у запамороченому стані вона випромінювала сексуальність.

— Клавдіє, ви днями снідали у «Вестерн Пенкейк Гаузі» у північному Колумбусі?

— Ви про той, що в Патіо-центрі на Морз-роуд?

— Так.

Вона замислилася на мить, а тоді збентежилася:

— Яке питання?

— Ви там були?

— Так, на сніданку.

— І розмовляли з двома офіцерами колумбуської поліції?

— Я... я не пам'ятаю.

Вона широко й напружено позіхнула.

— Офіцери Брінкмен і Сміт стверджують, що ви підійшли до них і сказали, буцімто знаєте подробиці вбивства Мікі Маккена.

Вона раптом остаточно прокинулася й зі страхом зиркнула в бік кухні.

— Не можу говорити про це тут.

— Чому?

— Боббі мене вб'є. Мені кінець.

— Ви згодні були б поговорити з нами в штаб-квартирі?

— То скажіть Боббі, що забираєте мене на допит за якийсь іншим обвинуваченням — підробні чеки чи ще щось. Але заберіть мене звідси.

— Гаразд, — відповів Чемп. — Я про це подбаю.

Оскільки телефону в будинку не було, Говард пішов на кухню й велів братові скористатися рацією в машині, щоб перевірити їх обох.

— Стандартна процедура, — заспокоїв він Новатні, який починав помітно нервувати. — До речі, маєте якусь каву? Лавді спить на ходу. Може, кофеїн допоможе.

Новатні пішов до комори й дістав банку. Вкинув до чашки три з гіркою чайні ложечки розчинної кави, наповнив теплою водою з-під крана, розмішав і попростував до вітальні.

— Зачекайте на кухні, доки не повернеться мій брат, — сказав Говард. — Я сам віднесу їй каву. Хочу поставити їй ще декілька запитань.

У вітальні Говард виявив, що Клавдія задрімала, сидячи на канапі.

— Це може підбадьорити вас, — мовив він, підіймаючи їй голову й підносячи чашку до губ. — Боббі заварив добру й міцну.

Жінка розплющила очі, тупо глянула на нього й відсьорбнула. Раптом захекалася й виплюнула питво.

— Господи! Не можу пити це лайно!

Говард чув, як крокує кухнею Новатні, явно занепокоєний тим, що може збовкнути Клавдія.

— Чия це квартира? Ваша чи Боббі?

— Ми ділимо її, — відповіла вона. — Наразі я сплачую оренду й більшість рахунків, тому що він не працює. Але я сказала б, що вона належить нам обом.

— У будинку є зброя?

Довгий час вона мовчки дивилася на детектива, зважуючись, а тоді кивнула.

— Боббі тримає один ствол у спальні, один у їдальні й ще один у себе в машині. Він купив мені деррінджер¹ на день народження, для самозахисту. Але яка користь від зброї, якщо я не здатна натиснути гачок?

— Не маєте заперечень, якщо ми обшукаємо будинок?

— Хіба вам не потрібен ордер на обшук чи щось таке?

— Так, але ви могли б дати нам дозвіл. Ви не зобов'язані, звісно...

— Я не проти. Це тому ви питали, чия ця квартира, так? Чемп кивнув.

— Але ж Боббі теж повинен дати дозвіл, правда?

— Спитаймо його, — запропонував він, ведучи її за руку на кухню, де досі походжав Новатні. — Гей, Боббі, ви з Клавдією дасте нам із братом добровільну згоду обшукати цю квартиру? Бачте, я не маю ордеру на обшук, і ви можете відмовитися. Але я прошу вас про співпрацю.

Очі Новатні метнулися з Чемпа на Клавдію й знову на Чемпа. Він сперся на мийку, намагаючись не виказувати хвилювання.

— А що ви шукаєте?

— Лише зброю, — відповів Чемп.

Новатні зглитнув.

— Ну, якщо тільки зброю, то гаразд.

Тут повернувся Дон Чемп і відкликав свого брата вбік.

— Новатні притягувався. Дрібні порушення. На неї жодних чинних ордерів знайти не можу.

— Нічого?

— Я перевірів у Департаменті та в поліції Колумбуса. Нічого.

— Гаразд, — сказав Говард, — вони дали мені усну згоду на обшук квартири. Подивимось, що тут.

Полісмени знайшли пістолети 38 й 44 калібру, 22-каліберну рушницю й деррінджер Клавдії. Коли ж виявили трохи

¹ Деррінджер — кишеньковий пістолет найпростішої конструкції.

марихуани в спальні, Новатні стривожився, але Говард Чемп нагадав йому, що вони шукають лише зброю.

— Ми візьмемо цю зброю, просто щоб перевірити її, — сказав Дон. — Хтось повідомить вас, коли можна буде її забрати.

Тим часом Говард знову лишився з Клавдією віч-на-віч у вітальні й спитав, чи справді їй відомо щось про вбивства в Маккена.

— Я не говоритиму там, де Боббі може мене почути. Просто скажу йому, що ви забираєте мене до штаб-квартири за відкритим ордером.

Він бачив, що жінка неабияк непокоїться, хоча час від часу широко позіхає.

— Ми можемо поїхати просто зараз? — спитала вона.

— Чому б вам не вдягнутися? — запропонував Говард. — Ми сповістили наше керівництво. Незабаром вони будуть тут, а потім ми можемо їхати.

Клавдія пішла до спальні й перебралась у чорну сукню.

— Боббі, — гукнула вона, — у них на мене ордер за під-робні чеки. Я мушу поїхати з ними в центр.

Говард відчув полегшення, коли нарешті прибули капітан Гердманн (жодного стосунку до жертви Крістін Гердман) і лейтенант Дейві. З усіх, кого перевіряв Департамент, Клавдія Яско була першою, хто зізнався, що має інформацію про потрібне вбивство. І Говард хотів, щоб його керівник був присутній, коли він повезе її на допит.

— Можна мені з вами? — спитав Новатні, вочевидь стривожений думкою, що Клавдії доведеться самій розмовляти з поліцією. — Я хотів би поїхати в машині разом із нею.

— Це неможливо, — заперечив Дон Чемп. — Ми мусимо дотримуватися стандартних процедур.

— Я дзвоню адвокатові.

— Уперед, дзвоніть, — сказав Говард.

Клавдія закуталась у своє коричневе пальто й пішла з помічниками шерифа, міцно стискаючи комір на свіжому

березневому вітрі. Коли вони сідали в поліційне авто без номерів — Дон за кермо, а Говард із Клавдією назад, — Новатні побіг через вулицю, щоб скористатися братовим телефоном.

Щойно машина помічників шерифа, а за ними — Гердманна й Дейві з'їхали з пагорба, Клавдія відкинула голову й глибоко зітхнула.

— О Боже мій, я гадала, ми ніколи звідти не виберемось. Я навіть не хочу повертатися до тієї квартири. Можете допомогти мені переїхати?

Тепер вона говорила дуже швидко — сонливість як рукою зняло, і жінка в істеричному настрої заторохтіла про Новатні. Казала: він героїновий наркоман і, щоб підтримувати свою звичку, періодично торгує наркотиками.

— Але всі рахунки сплачую я, а він і гроша не вкладає. Усе, що заробляє, спускає собі у вену.

Чемп не хотів розпитувати її про вбивства, доки вони не дісталися до штаб-квартири. Він ще не зачитав їй прав і, хоч і знав, що натрапив на щось дуже важливе, хотів бути обережним.

— Не розумію, чому ви залишаєтеся з ним, — сказав він. — Окрім того, що ви гарна жінка, я бачу, що ви дуже розумна.

Її теплий сміх здивував полісмена.

— У тому, що стосується розуму, Боббі з вами би не погодився, — мовила вона. — Він називає мене безголовою, бо я маю психічну проблему. І вони з його дружком Діно Політісом обговорюють мене просто в моїй присутності, наче я надто дурна, щоб зрозуміти.

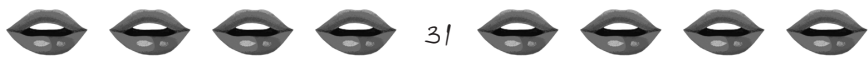
— Часто вони так роблять?

— О, так. А ще Боббі змушує мене робити те, чого я не хочу. Я могла б вам таке розповісти, що ніколи не повірите.

Чемп усміхнувся.

— Упевнений, я повірю в усе, що ви скажете.

Жінка незв'язно говорила всі п'ятнадцять хвилин, поки вони добиралися до центру. Він слухав, але обачно відводив її від будь-якої згадки про вбивства.

Дон Чемп під'їхав вулицею Фронт-стрит до входу в Департамент шерифа, і Говард повів жінку всередину. Гердманн і Дейві припаркувалися позаду них і пішли слідом.

Клавдія відсахнулася, дивлячись на Говарда так, наче він зрадив її.

— Це Франклінська окружна в'язниця! Я не хочу до в'язниці! — заверещала вона. — Навіщо ви привезли мене сюди? Чому мене заарештували?

— Вас не заарештовано, Клавдіє. Ви тут, тому що зголосилися надати нам певну інформацію. Департамент шерифа поверхом вище. Там ми й проведемо нашу маленьку бесіду.

4

Допомагаючи Клавдії зняти пальто, Говард помітив щось схоже на пляму висохлої крові на її комірці. Він вирішив нічого про це не казати. Не зараз. Спочатку він має використати всі свої навички, розвинені за роки роботи на поліграфі, щоб здобути її довіру, випробувати її пам'ять і витягнути з неї правду.

Говард вирішив, що офіс капітана Гердманна дасть більше приватності, ніж Детективне бюро, тож капітан приніс і встановив у себе на столі великий бобінний магнітофон. Дон Чемп і лейтенант Дейві пішли у своїх справах.

Коли Клавдія сіла, Говард увімкнув магнітофон і спрямував мікрофон до неї.

— Клавдіє, — почав він, — по-перше, я хочу, щоб ви добре розуміли, з ким говорите. Мене звати сержант Говард Чемп. Це — капітан Рон Гердманн. Він очолює слідчий відділ Департаменту шерифа округу Франклін. Я на нього працюю. Наразі я переважно займаюся потрійним убивством, що сталося у західній частині Колумбуса 12 лютого 1978 року або приблизно цього дня. Зараз ви сидите в Департаменті шерифа округу Франклін. Усе правильно?

— Так.

— Ви приїхали сюди добровільно, щоб поговорити з нами про цю справу?

— Я приїхала? — перепитала вона.

— Хто-небудь примушував вас їхати сюди?

— Ні.

— Ви стверджували, що маєте інформацію, яку нам варто було б знати у зв'язку з убивствами в Маккена?

— Так.

— Нічого, якщо я називатиму вас Лавді?

— Це чудово.

— Лавді, зважаючи на те, що ми говоримо про дуже серйозний злочин, закон зобов'язує мене пояснити ваші права. Ви вмієте читати й писати?

Жінка взяла картку, яку їй подав детектив, і за його вказівкою стала читати вголос. Дійшовши до слів «Я ознайомилася з вищенаведеним положенням про свої права. Я розумію, у чому полягають мої права», вона сказала:

— Насправді я нічого не розумію. Я така збентежена й розгублена.

— Дайте мені цю картку, — мовив Чемп.

Рядок за рядком він розібрав із нею пам'ятку про права, щоразу питаючи, чи їй зрозуміло, і вона відповідала, що так. Та коли він дійшов до слів «Я розумію, у чому полягають мої права», жінка заперечила:

— Не зовсім.

— Які у вас питання щодо них? — стримуючи нетерпіння, спитав він.

— Боюся, вони дізнаються, що я на них донесла. Я хочу захисту. Хочу бути впевнена, що все, що я скажу, не обернеться проти мене.

Чемп спитав:

— Ви маєте на увазі Роберта Новатні й Діно Політіса?

— Саме так, — відповіла вона. — Я б хотіла, щоби Діно й Боббі думали, що ви дізналися про це з іншого джерела.

Зміст

Пролог	6
I. Клавдія і «вбивства 22 калібру»	13
<i>Частина перша. Жертви й підозрювані</i>	15
<i>Частина друга. Детективи та вбивці</i>	103
II. Відверто про Клавдію	157
Епілог	311
Подяки	314

Літературно-художнє видання

КіЗ Деніел
Відверто про Клавдію
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Г. Базан*

Підписано до друку 03.10.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КіЗ Д.

К38 Відверто про Клавдію : роман / Деніел КіЗ ; пер. з англ.
Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2019. — 320 с.

ISBN 978-617-12-5119-9

ISBN 978-0-553-26502-6 (англ.)

Її звали Клавдія Яско. Колись вона звернулася до Деніела Кіза з проханням написати книжку за її історією...

У 1978 році в місті Колумбус, штат Огайо, сталося жорстоке вбивство. Клавдія зізналася, що вбивця — вона. Проте події у її викладі не відповідають висновкам слідчої групи. Хоча низка подробиць з її вуст вражає точністю: їх може знати лише той, хто перебував на місці злочину. Дівчину заарештували, та вбивства продовжилися. Клавдія вперто доводить свою провину, плутається у свідченнях. Вона має дивну особливість, якої сама не усвідомлює.

Ким Клавдія є насправді? І чи є вона взагалі? Бо все, що відбувається довкола неї, — ілюзія. І чомусь вона стала занадто реальною.

УДК 821.111(73)

Дивна історія трапилася в типовому американському містечку. Молодого чоловіка на ім'я Біллі Мілліган звинувачують у злочинах, яких він не коїв чи просто не пам'ятає цього. З'ясувалося, що у свідомості Біллі мешкає двадцять чотири особистості, які по черзі контролюють його розум. Та чи стане цей факт виправдальним для трьох згвалтувань, на які відважилась одна з особистостей хлопця?

Коли здається, що всі неприємності вже позаду, життя ставить перед Біллі нове випробування. На нього чекає курс лікування в психіатричній клініці для злочинців у Лімі. Це місце вважається справжнім пеклом на землі. Але він не такий, як інші хворі. Він має двадцять чотири особистості та безмежну волю до життя. У голові Біллі точаться запеклі війни, і його намагатимуться знищити, не розуміючи, що мають справу не з ним одним... Яка боротьба буде простішою — із системою чи із самим собою?

Саллі Портер знайшли голою та непринятною на березі океану. Виявляється, дівчина намагалася покінчити з собою, а троє молодиків, які наздогнали її та витягли з води, хотіли її згвалтувати... Саллі опинилася в лікарні, але вона нічого не пам'ятає і переконана: самогубство намагалася вчинити не вона, а хтось інший, хто навчився керувати її свідомістю...

Всесвітній бестселер, який сколихнув серця мільйонів читачів! Неодноразово екранізований роман, який здобув найпрестижніші літературні премії! Історія, яка зворушує та змушує замислитися...

Розумово відсталий Чарлі Гордон погоджується на ризикований науковий експеримент — понад усе він мріє стати розумним. Після надскладної операції на мозку його інтелект дійсно стає блискавичним. Але ніхто не міг передбачити, які наслідки спричинить цей дослід...

Насправді зброя не здатна вбити. Поки вона лежить у шухляді чи в арсеналі, це звичайний предмет, такий самий, як ложка або ручка. Зброя — лише інструмент. Знаряддям убивства вона стає тільки тоді, коли опиняється в руках убивці. Рейвен ніколи й нікому не хотіла завдати шкоди. Але вона — бомба сповільненої дії. Те, що зберігає її пам'ять, здатне занурити світ у кровопролитну війну. Або врятувати сотні невинних життів. Рейвен — смертельна зброя. Усе залежить від того, до чієї рук вона потрапить...

Вони не хотіли завдати комусь шкоди. Вони не злочинці і не вбивці. Вони просто хороші люди, з якими трапилося багато поганого. Однак ніхто не вірить. Тепер подружжя Старків стало вигнанцями. Коли вони заходять до крамниці чи перукарні, їх відмовляються обслуговувати. Здається, ще трохи — і на них оголосять полювання. За що? Карен і Барні зазнали радіоактивного зараження. Кожен, хто проходить повз, боїться навіть випадково доторкнутися до них. А Карен завжди мріяла стати матір'ю... Одного дня їх шокує несподівана звістка. Вона вагітна. Дитина може народитися не такою, як усі. Чи станеться диво?..

